

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**

Warszawa, 10 stycznia 2022 r.

DIH-4.707.31.2021.BP

DECYZJA DIH-IV/32/2021

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2021 r. poz. 735, z późn. zm.), art. 1 ust. 3, art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2020 r. poz. 1706, z późn. zm.), art. 93 ust. 2 w zw. z art. 91 pkt 25 ustawy z dnia 11 września 2015 r. o użytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym (Dz. U. z 2020 r. poz. 1893), Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, po rozpatrzeniu odwołania przedsiębiorcy Makro Cash and Carry Polska S.A. z siedzibą w Warszawie od decyzji Śląskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Katowicach z 5 października 2021 r. (sygnatura: KJ.8361.197.2021/1DEDC/21), na podstawie której na ww. przedsiębiorcę nałożono karę pieniężną w wysokości 5.000 zł (słownie: pięć tysięcy złotych) z tytułu nieumieszczenia w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji w zakresie o którym mowa w art. 37 ust. 3 ustawy o użytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym co narusza art. 37 ust. 4 tej ustawy, **utrzymuje zaskarżoną decyzję w mocy.**

UZASADNIENIE

Pismem z 25 czerwca 2021 r., na podstawie art. 48 ust. 1 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2021 r. poz. 162), zwanej dalej „*Prawem przedsiębiorców*”, Śląski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej w Katowicach, zwany dalej również „*Śląskim WIIH*”, zawiadomił przedsiębiorcę Makro Cash and Carry Polska S.A. z siedzibą w Warszawie, zwanego dalej również „*Stroną*”, o zamiarze wszczęcia kontroli w zakresie przestrzegania przepisów ustawy z dnia 11 września 2015 r. o użytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym (t.j. Dz. U. z 2020 r. poz. 1893), zwanej dalej „*ustawą o użytych sprzęcie*”. Przedmiotowe pismo Strona odebrała 2 lipca 2021 r.

W toku kontroli przeprowadzonej w dniach 29 lipca i 2 sierpnia 2021 r. przez inspektorów reprezentujących Śląskiego WIIH, w Hali Makro nr 17, mieszczącej się w Katowicach przy ul. Pukowca 25, należącej do Strony, stwierdzono, że w kontrolowanym punkcie brak było informacji w zakresie, o którym mowa w art. 37 ust. 3 ustawy o użytych sprzęcie tj. że prowadzący jednostkę handlu detalicznego o pow. co najmniej 400 m², poświęconej sprzedaży sprzętu dla gospodarstw domowych, jest obowiązany do nieodpłatnego przyjęcia w tej jednostce lub w jej bezpośredniej bliskości użytego sprzętu

pochodzącego z gospodarstw domowych, którego żaden z zewnętrznych wymiarów nie przekracza 25 cm, bez konieczności zakupu nowego sprzętu, co stanowi naruszenie art. 37 ust. 4 w/w ustawy. Stwierdzono natomiast zamieszczenie informacji o możliwości nieodpłatnego przekazania na terenie hali małego sprzętu RTV/AGD bez konieczności zakupu nowego sprzętu.

Powyższe ustalenia udokumentowano w protokole kontroli z 2 sierpnia 2021 r. (nr akt kontroli: KJ.8361.197.2021).

W związku ze stwierdzonymi nieprawidłowościami, pismem z 3 września 2021 r., Śląski WIIH poinformował przedsiębiorcę Makro Cash and Carry Polska S.A. z siedzibą w Warszawie o wszczęciu postępowania administracyjnego w przedmiocie nałożenia na tego przedsiębiorcę, na podstawie art. 91 pkt 25 w zw. z art. 93 ust. 2 ustawy o zużytym sprzęcie, kary pieniężnej za nieumieszczenie w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji w zakresie o którym mowa w art. 37 ust. 3 tej ustawy, co narusza obowiązek zawarty w art. 37 ust. 4 w/w ustawy.

Po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego, decyzją z dnia 5 października 2021 r. (sygnatura: KJ.8361.197.2021/1DEC/21), Śląski WIIH nałożył na ww. przedsiębiorcę karę pieniężną w wysokości 5.000 zł (słownie: pięć tysięcy złotych), na podstawie art. 93 ust. 2 w zw. z art. 91 pkt 25 ustawy o zużytym sprzęcie. Decyzja została odebrana w dniu 8 października 2021 r.

Pismem z dnia 22 października 2021 r. (data stempla 22 października 2021 r.) Strona złożyła do Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zwanego dalej również „Prezesem UOKiK”, odwołanie od ww. decyzji, zarzucając naruszenie:

- 1) art. 37 ust. 3 ustawy o zużytym sprzęcie poprzez błędne uznanie, że Strona spełnia definicję dystrybutora o którym mowa w ust. 3, podczas gdy Ustawodawca nałożył obowiązek wynikający z ust. 3 wyłącznie na dystrybutora prowadzącego jednostkę handlu detalicznego o powierzchni sprzedaży w rozumieniu art. 2 pkt 19 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym wynoszącej co najmniej 400 m² poświęconej sprzedaży sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych, której to definicji Makro nie spełnia, a tym samym Makro nie mogło naruszyć obowiązku, o którym mowa w art. 37 ust. 3 ustawy o zużytym sprzęcie;
- 2) art. 37 ust. 4 ustawy o zużytym sprzęcie poprzez uznanie, że Strona jest zobowiązana do umieszczenia informacji zawartych w art. 37 ust. 1 – 3 ustawy o zużytym sprzęcie, podczas gdy Makro nie jest dystrybutorem prowadzącym jednostkę handlu detalicznego o powierzchni sprzedaży w rozumieniu art. 2 pkt 19 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym wynoszącej co najmniej 400 m² poświęconej sprzedaży sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych, a zatem nie podlega obowiązkowi, o którym mowa w art. 37 ust. 3 ustawy o zużytym sprzęcie;
- 3) art. 91 pkt 25 w zw. z art. 93 ust. 2 ustawy o zużytym sprzęcie poprzez nałożenie na Stronę pieniężnej kary administracyjnej w sytuacji, gdy Strona nie podlega obowiązkowi, o którym mowa w art. 37 ust. 3 ustawy o zużytym sprzęcie, a w konsekwencji nie mogło dojść do naruszenia obowiązku, o którym mowa w art. 37 ust. 4 ustawy o zużytym sprzęcie;
- 4) art. 7 w zw. z art. 77 w zw. z art. 80 kpa polegającego na niewyczerpującym zebraniu i rozpatrzeniu całego materiału dowodowego i niepodjęciu wszelkich kroków

niezbędnych do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego i załatwienia sprawy, w tym niewyjaśnienia, pomimo przedstawienia stanowiska przez Stronę, że Makro nie jest dystrybutorem prowadzącym jednostkę handlu detalicznego o powierzchni sprzedaży w rozumieniu art. 2 pkt 19 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym wynoszącej co najmniej 400 m² poświęconej sprzedaży sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych, zatem nie podlega obowiązkowi, o którym mowa w art. 37 ust. 4 ustawy o zużytym sprzęcie, a w konsekwencji nie mogła naruszyć art. 37 ust. 4 ustawy o zużytym sprzęcie;

- 5) art. 7a § 1 kpa poprzez jego niezastosowanie i przyjęcie, że Strona podlega obowiązkowi wskazanemu w art. 37 ust. 3 ustawy o zużytym sprzęcie pomimo powzięcia uzasadnionych wątpliwości na podstawie pisma Makro, że norma prawna określona w art. 37 ust. 3 ustawy o zużytym sprzęcie nie ma zastosowania do Makro i nierozstrzygnięcia tych wątpliwości na korzyść Makro, co doprowadziło do bezpodstawnego nałożenia na Makro administracyjnej kary pieniężnej;

Pismem z 24 sierpnia 2021 r., Prezes UOKiK poinformował w/w przedsiębiorcę, że przed wydaniem rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w sprawie, stronie biorącej udział w postępowaniu administracyjnym przysługuje, na podstawie art. 10 kpa, prawo do zapoznania się z aktami sprawy, a także wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań. Strona nie skorzystała z przysługującego jej prawa.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje.

Przede wszystkim należy zauważyć, iż art. 37 ustawy o zużytym sprzęcie formułuje obowiązek dwojakiego rodzaju, tj. obowiązek przyjmowania zużytego sprzętu (art. 37 ust. 1 – 3) oraz obowiązek informacyjny (art. 37 ust. 4).

Zgodnie z art. 37 ust. 4 w/w ustawy dystrybutor jest obowiązany do umieszczenia w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji w zakresie, o którym mowa w ust. 1-3, tj.

1. Dystrybutor obowiązany jest do nieodpłatnego odbioru zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych w punkcie sprzedaży, o ile zużyty sprzęt jest tego samego rodzaju i pełnił te same funkcje co sprzęt sprzedawany.
2. Dystrybutor, dostarczając nabywcy sprzęt przeznaczony dla gospodarstw domowych, obowiązany jest do nieodpłatnego odbioru zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych w miejscu dostawy tego sprzętu, o ile zużyty sprzęt jest tego samego rodzaju i pełnił te same funkcje co sprzęt dostarczony.
3. Dystrybutor prowadzący jednostkę handlu detalicznego o powierzchni sprzedaży w rozumieniu art. 2 pkt 19 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym wynoszącej co najmniej 400 m² poświęconej sprzedaży sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych, jest obowiązany do nieodpłatnego przyjęcia w tej jednostce lub w jej bezpośredniej bliskości zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych, którego żaden z zewnętrznych wymiarów nie przekracza 25 cm, bez konieczności zakupu nowego sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych.

Zgodnie z art. 91 pkt 25 w/w ustawy administracyjnej karze pieniężnej podlega ten, kto wbrew przepisowi art. 37 ust. 4 nie umieszcza w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji w zakresie, o którym mowa w art. 37 ust. 1-3, lub kto udostępniając na rynku sprzęt za pomocą środków porozumiewania się na odległość nie przekazuje tych informacji w sposób umożliwiający zapoznanie się z nimi, w szczególności na stronie internetowej lub w formie komunikatu.

Zarzuty odwołania zostały oparte przez Stronę na wspólnym dla nich stanowisku, że nie jest ona dystrybutorem prowadzącym jednostkę handlu detalicznego o powierzchni sprzedaży w rozumieniu art. 2 pkt 19 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym wynoszącej co najmniej 400 m² poświęconej sprzedaży sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych, a zatem nie podlega obowiązkowi, o którym mowa w art. 37 ust. 3 ustawy o zużytym sprzęcie, a w konsekwencji nie mogła naruszyć art. 37 ust. 4 tej ustawy.

Odnosząc się do stanowiska Strony zawartego w odwołaniu należy przede wszystkim wskazać, że art. 37 ust. 4 w/w ustawy nakłada obowiązek informacyjny, którego zakres jest sprecyzowany w art. 37 ust. 1 – 3, tj.:

- dystrybutor obowiązany jest do nieodpłatnego odbioru zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych w punkcie sprzedaży, o ile zużyty sprzęt jest tego samego rodzaju i pełnił te same funkcje co sprzęt sprzedawany – art. 37 ust. 1 ustawy o zużytym sprzęcie;
- dystrybutor, dostarczając nabywcy sprzęt przeznaczony dla gospodarstw domowych, obowiązany jest do nieodpłatnego odbioru zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych w miejscu dostawy tego sprzętu, o ile zużyty sprzęt jest tego samego rodzaju i pełnił te same funkcje co sprzęt dostarczony. – art. 37 ust. 2 ustawy o zużytym sprzęcie;
- dystrybutor prowadzący jednostkę handlu detalicznego o powierzchni sprzedaży w rozumieniu art. 2 pkt 19 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym wynoszącej co najmniej 400 m² poświęconej sprzedaży sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych, jest obowiązany do nieodpłatnego przyjęcia w tej jednostce lub w jej bezpośredniej bliskości zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych, którego żaden z zewnętrznych wymiarów nie przekracza 25 cm, bez konieczności zakupu nowego sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych – art. 37 ust. 3 ustawy o zużytym sprzęcie.

Z kolei literalna wykładnia art. 37 ust. 4 w/w ustawy wskazuje, że adresatem obowiązku nałożonego przez ten przepis jest dystrybutor, a więc podmiot w rozumieniu art. 4 pkt 2 w/w ustawy tj. osoba fizyczna, jednostka organizacyjna niemająca osobowości prawnej lub osoba prawna w łańcuchu dostaw, która udostępnia na rynku sprzęt; dystrybutor może być jednocześnie wprowadzającym sprzęt. Definicja udostępniania jest zawarta w art. 4 pkt 17 w/w ustawy zgodnie z którym przez udostępnianie na rynku należy rozumieć dostarczanie sprzętu w celu jego dystrybucji, konsumpcji lub używania na terytorium kraju w ramach działalności gospodarczej, odpłatnie lub nieodpłatnie. Nie ma więc racji Strona, twierdząc, że obowiązek wskazany w art. 37 ust. 3 ustawy o zużytym sprzęcie nie obciąża jej ponieważ nie jest ona dystrybutorem prowadzącym jednostkę handlu detalicznego. Celem ustawodawcy stojącym za przedmiotową regulacją jest bowiem umożliwienie użytkownikom sprzętu

pozbycia się w prawidłowy sposób odpadów w postaci zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego, poprzez dostęp do informacji, gdzie i na jakich zasadach mogą te odpady pozostawić. W związku z tym przyjąć należy, że każdy dystrybutor sprzętu elektrycznego i elektronicznego przeznaczonego dla gospodarstw domowych obowiązany jest w widocznym miejscu, w punkcie sprzedaży sprzętu elektrycznego i elektronicznego, umieszczać wszystkie informacje o których mowa w art. 37 ust. 1 – 3 niezależnie od prowadzonej przezeń powierzchni sprzedaży. Tym samym, fakt, że dystrybutor nie prowadzi jednostki handlu detalicznego, nie zwalnia go z obowiązku zamieszczenia informacji, że dystrybutor prowadzący jednostkę handlu detalicznego o powierzchni sprzedaży wynoszącej co najmniej 400 m² poświęconej sprzedaży sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych, jest obowiązany do nieodpłatnego przyjęcia w tej jednostce lub w jej bezpośredniej bliskości zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych, którego żaden z zewnętrznych wymiarów nie przekracza 25 cm, bez konieczności zakupu nowego sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych. Taka wiedza niewątpliwie przyczynia się do zwiększenia dbałości o stan środowiska naturalnego, poprzez ograniczenie pozostawiania zużytego, niepotrzebnego już sprzętu w miejscach do tego nieprzeznaczonych.

Reasumując, każdy dystrybutor, niezależnie od zakresu jego działalności, tzn. czy prowadzi sprzedaż detaliczną czy hurtową powinien mieć uwidocznione wszystkie informacje wynikające z art. 37 ust. 1 – 3 ustawy o zużyтым sprzęcie. Potwierdza to stanowisko Ministerstwa Środowiska przedstawione w piśmie nr DGO-II.022.245.2016.BB z dnia 2 listopada 2016 r, z którego wynika, że każdy dystrybutor sprzętu elektrycznego i elektronicznego przeznaczonego dla gospodarstw domowych winien w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży sprzętu elektrycznego i elektronicznego umieszczać wszystkie informacje o których mowa w art. 37 ust. 1 – 3 ustawy o zużyтым sprzęcie.

W świetle ustalonego stanu faktycznego Strona dopuściła się naruszenia obowiązku wskazanego w art. 37 ust. 4 ustawy o zużyтым sprzęcie poprzez niezamieszczenie informacji, o której mowa w art. 37 ust. 3 ustawy o zużyтым sprzęcie Skutkiem przedmiotowego naruszenia jest kara pieniężna. Zgodnie z art. 91 pkt 25 ustawy o zużyтым sprzęcie administracyjnej karze pieniężnej podlega ten, kto wbrew przepisowi art. 37 ust. 4 nie umieszcza w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji w zakresie, o którym mowa w art. 37 ust. 1-3, lub kto udostępniając na rynku sprzęt za pomocą środków porozumiewania się na odległość nie przekazuje tych informacji w sposób umożliwiający zapoznanie się z nimi, w szczególności na stronie internetowej lub w formie komunikatu. Zgodnie z art. 92 pkt 6 w/w ustawy administracyjna kara pieniężna wynosi w przypadku, o którym mowa w art. 91 pkt 25 - od 5000 zł do 300 000 zł.

Zgodnie z art. 93 ust. 4 ustawy o zużyтым sprzęcie przy ustalaniu wysokości administracyjnej kary pieniężnej uwzględnia się stopień szkodliwości naruszenia, rodzaj, zakres i okres trwania naruszenia oraz dotychczasową działalność podmiotu.

Z ustalonego stanu faktycznego, wynika iż Strona nie dopełniła obowiązku w zakresie zamieszczenia jednej z trzech wymaganych informacji nałożonych przez ustawę w zakresie informowaniu o odbiorze zużytego sprzętu. Dlatego też stopień szkodliwości naruszenia został ustalony jako średni.

W przypadku przesłanki rodzaju, zakresie i okresu trwania uznano, że Strona nie dopełniła obowiązków ciążących na niej jako dystrybutorze sprzętu elektrycznego w dniu kontroli.

W przypadku przesłanki dotychczasowej działalności podmiotu uwzględniono, że Strona pierwszy raz naruszyła obowiązki wynikające z ustawy o zużytych sprzęcie.

Organ odwoławczy uznał zatem, że organ pierwszej instancji właściwie uwzględnił przesłanki wynikające z art. 93 ust. 3 ustawy o zużytych sprzęcie i na ich podstawie wymierzył karę proporcjonalną do naruszenia.

Zgodnie z art. 93 ust. 4 ustawy o zużytych sprzęcie zgodnie z którym, jeżeli podmiot podlegający ukaraniu przedstawi organowi dowody i okoliczności wskazujące, że podmiot ten dochował należytej staranności i uczynił wszystko, czego można od niego rozsądnie oczekiwać, aby do naruszenia nie doszło lub że nie miał żadnego wpływu na powstanie naruszenia, a naruszenie to nastąpiło wskutek zdarzeń i okoliczności, których podmiot nie mógł przewidzieć, organ nie wszczyna postępowania w sprawie nałożenia administracyjnej kary pieniężnej wobec tego podmiotu, a postępowanie wszczęte w tej sprawie umarza.

Organ odwoławczy nie dopatrył się jednak okoliczności wskazanych w powołanym przepisie pozwalających na jego zastosowanie.

Prezes Urzędu nie dopatrył się również okoliczności uzasadniających odstąpienie od wymierzenia kary na podstawie art. 189f § 1 kpa, zgodnie z którym organ administracji publicznej, w drodze decyzji, odstępuje od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestaje na pouczeniu, jeżeli:

- 1) waga naruszenia prawa jest znikoma, a strona zaprzestała naruszania prawa lub
- 2) za to samo zachowanie prawomocną decyzją na stronę została uprzednio nałożona administracyjna kara pieniężna przez inny uprawniony organ administracji publicznej lub strona została prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, lub prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe i uprzednia kara spełnia cele, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna.

Jak już wskazano przy ustalaniu przesłanki wymiaru kary, stopień naruszenia uznano za średni, a tym samym należy potwierdzić stanowisko Śląskiego WIIH, iż: *„W ocenie tyt. organu Inspekcji wagi naruszenia prawa przez Stronę nie można uznać za znikomą, gdyż brak uwidocznienia wskazanej informacji narusza prawo klientów Strony do uzyskania informacji o możliwości pozbycia się w prawidłowy sposób odpadów w postaci zużytego drobnego sprzętu elektrycznego i elektronicznego.”* Nie została również spełniona przesłanka zaprzestania naruszenia prawa. Uchybienia w zakresie przepisów ustawy o zużytych sprzęcie zostały ujawnione w toku prowadzonej kontroli i nie budziły wątpliwości co do istnienia przesłanek faktycznych uzasadniających wymierzenie kary pieniężnej, czego potwierdzeniem są ustalenia kontroli zawarte w protokole kontroli z 2 sierpnia 2021 r. (nr akt kontroli: KJ.8361.197.2021). Z protokołu wynika również, że kontrolowany nie podjął żadnych działań mających na celu usunięcie stwierdzonych naruszeń. Tym samym, nie zaistniała żadna z przesłanek warunkujących zastosowanie art. 189f § 1 pkt 1 kpa.

Podobnie w przedmiotowej sprawie nie znajduje zastosowania art. 189f § 1 pkt 2 kpa,

z uwagi na fakt, że za to samo zachowanie na Stronę nie została uprzednio nałożona żadna z sankcji wskazanych w tym przepisie.

Zasadnie zatem Organ nie zastosował w przedmiotowej sprawie instytucji odstąpienia od wymierzenia kary.

Zgodnie z art. 138 § 1 pkt 1 Kpa organ odwoławczy wydaje decyzję w której utrzymuje zaskarżoną decyzję w mocy. Należy przy tym podkreślić, że utrzymanie w mocy zaskarżonej decyzji jest konsekwencją dokonania przez organ drugiej instancji oceny, że decyzja organu pierwszej instancji była prawidłowa i co do istoty sprawy identyczna, jak decyzja podjęta przez organ pierwszej instancji.

Konkludując, na podstawie zebranego materiału dowodowego, Prezes Urzędu uznał, że decyzja Śląskiego WIIH była prawidłowa. W konsekwencji organ pierwszej instancji miał podstawy do wydania decyzji administracyjnej, na mocy której wymierzył przedsiębiorcy karę pieniężną w wys. 5.000 zł.

Biorąc powyższe pod uwagę, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów orzekł, jak w sentencji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie

1. Decyzja jest ostateczna w toku instancji. W terminie 30 dni od jej doręczenia stronie przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Skargę należy wnieść za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, pl. Powstańców Warszawy 1, 00-950 Warszawa.
2. Od skarg wszczynających postępowanie przed sądem administracyjnym od strony skarżącej pobierana jest opłata, tzw. wpis stosunkowy, zależny od wysokości należności pieniężnej objętej zaskarżonym aktem i wynosi:
 - 1) do 10.000 zł - 4 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 100 zł;
 - 2) ponad 10.000 zł do 50.000 zł - 3 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 400 zł;
 - 3) ponad 50.000 zł do 100.000 zł - 2 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 1.500 zł;
 - 4) ponad 100.000 zł - 1 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 2.000 zł i nie więcej niż 100.000 zł.
3. W przypadku wniesienia od niniejszej decyzji skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, strona ma możliwość ubiegania się o przyznanie prawa pomocy. Prawo pomocy może być przyznane stronie na wniosek złożony przed wszczęciem postępowania lub w toku postępowania sądoadministracyjnego. Wniosek ten jest wolny od opłat sądowych. Wniosek o przyznanie prawa pomocy należy złożyć do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie.
4. Do należności pieniężnych w postaci kar pieniężnych nie uiszczonych w terminie stosuje się odpowiednio przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2020 r. poz. 1325, z późn. zm.).

Podstawa prawna pouczenia:

Art. 52 § 1, art. 53 § 1, art. 54 § 1, art. 230, art. 243 § 1, art. 244 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2019 r. poz. 2325 z późn. zm.); § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 221, poz. 2193, z późn. zm.), art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 9 maja 2014 r. o informowaniu o cenach towarów i usług (t.j. Dz. U. poz. 2019 poz. 178).

Z up. Prezesa
Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów
Anna Janiszewska
Zastępca Dyrektora
Departamentu Inspekcji Handlowej
/podpisano elektronicznie/

Otrzymują:

1. pełnomocnik Makro Cash and Carry Polska S.A. z siedzibą w Warszawie, adres do doręczeń: Makro Cash and Carry Polska S.A. al. Krakowska 61, 02-183 Warszawa
2. Śląski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej w Katowicach,
3. a/a